Ὁ κύριος δὲ Βρισὰκ ὅμως ἔπραξέ τι περισσότερον. Ἀπέστειλεν ἔξ φύλακας νὰ περιμείνωσι τὸν γαμβρόν του πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λούβρου καὶ συνοδεύσωσιν αὐτόν, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του. Πλήν, μετὰ δίωρον προσδοκίαν, οὗτοι εἰδοποίησαν τὸν στρατάρχην, ὅτι ἅπασαι αἱ θύραι τοῦ Λούβρου εἶχον κλεισθῆ καὶ ὅτι, πρὶν ἢ κλεισθῶσιν, ὁ ἀρχιφύλαξ εἶχεν εἴπει αὐτοῖς νὰ μὴ παραμείνωσι, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε κατακλιθῆ, πάντες ἐκοιμῶντο καὶ οὐδεὶς πλέον θὰ ἐξήρχετο τοῦ Λούβρου.

Ὁ στρατάρχης μετέδωκε τὴν εἴδησιν ταύτην πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἥτις ἀπεκρίθη, ὅτι ἦτο λίαν ἀνήσυχος, ἑπομένως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ, ἀλλ' ἤθελεν ἀγρυπνήσει, περιμένουσα τὸν σύζυγόν της

Β'

Ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν δὲν εἰσέρχεται πάντοτε αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ πύλη τοῦ *Ἁγίου Ἀντωνίου* ἦτο εἶδός τι λιθοκτίστου θόλου, ὁμοίου σχεδὸν πρὸς τὴν σημερινὴν πύλην τοῦ *Ἁγίου Διονυσίου* καὶ τὴν τοῦ *Ἁγίου Μαρτίνου*, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι συνήπτετο μετὰ τῶν πρὸς τὸ ἀριστερὸν αὐτῆς μέρος παρακειμένων τῇ Βαστίλλῃ κτιρίων, οὕτω δὲ συνεδέετο μετὰ τοῦ παλαιοῦ φρουρίου.

Ὁ δεξιᾷ μεταξὺ τῆς πύλης καὶ τοῦ μεγάρου τῆς Βρετάνης χῶρος ἦτο εὐρύς, σκοτεινὸς καὶ βορβορώδης, ὀλίγον δὲ συχναζόμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ παντελῶς ἔρημος ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, διότι οἱ νυκτερινοὶ διαβᾶται διήρχοντο ὅσῳ δυνατὸν πλησιέστερον τοῦ φρουρίου, ὅπως τρόπον τινὰ ὦσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων φρουροῦ, ὅστις ἐὰν ἠδύνατο νὰ μὴ συνδράμῃ αὐτούς, βεβαίως ὅμως νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν καὶ νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς ἐνεδρεύοντας εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη κακούργους.

Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, κατὰ τὰς χειμερινὰς νύκτας, οἱ διαβᾶται ἦσαν πολὺ συνετώτεροι.

Ἡ νύξ, καθ' ἣν συνέβησαν ὅσα ἀφηγήθημεν καὶ θέλομεν ἀκολουθήσει ἀφηγούμενοι γεγονότα, ἦτο τόσον ψυχρά, σκοτεινὴ καὶ νεφελώδης, ὥστε δὲν διεκρίνετο ὁ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Βαστίλλης ηὐλογημένος φρουρός, ὅστις, τὸ καθ' ἑαυτόν, ἠδυνάτει νὰ διακρίνῃ τοὺς διὰ τῆς ὁδοῦ διερχομένους.

Πρὸ τῆς πύλης τοῦ *Ἁγίου Ἀντωνίου* πρὸς τὴν πόλιν, οὐδεμία οἰκία ὑπῆρχεν εἰμὴ μόνον μεγάλα τείχη ἤτοι ἐκ δεξιῶν μὲν τὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὰ τοῦ μεγάρου Τουρνέλ. Εἰς τὸ ἄκρον δὲ τοῦ μεγάρου τούτου καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, τὸ τεῖχος ἐσχημάτιζε τὴν γωνίαν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Σκὶν-Λὺκ ὡμίλησε τῷ Βουσὺ Ἀπωτέρω ἔκειντο αἱ μεταξὺ τῶν ὁδῶν *Ζουὶ* καὶ *Ἁγίου Ἀντωνίου* οἰκίαι.

Οὐδεὶς φανὸς ἐφώτιζε τὸ μέρος τῶν παλαιῶν Παρισίων, τὸ ὁποῖον περιεγράψαμεν.

Κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος νύκτα, ἥτις εἶχεν ἀρχίσει διὰ παγετώδους ὁμίχλης καὶ ἔμελλε νὰ λήξῃ δι' ἀφθόνου χιόνος, οὐδεὶς διήρχετο διὰ τῶν ἀνωτέρω μερῶν τῶν Παρισίων· πλὴν ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς θὰ διέκρινεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τείχους Τουρνὲλ πλείονας μελαίνας σκιάς, αἵτινες ἐκινοῦντο, ὅπως δείξωσιν, ὅτι ἦσαν ἀνθρώπινα σώματα, μετὰ δυσχερείας κατορθοῦντα νὰ διατηρῶσι τὴν φυσικὴν θερμότητα, τὴν ὁποίαν, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ἀφῄρει ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀκινησία, εἰς ἣν εἶχον καταδικάσει ἑαυτὰ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐκτελέσεως προαπεφασισμένου σχεδίου.

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων φρουρός, ὅστις, ἕνεκα τοῦ σκότους, δὲν θὰ διέκρινεν ὅ,τι ἤθελε συμβῇ εἰς τὴν πλατεῖαν, πολλῷ ἧττον ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τὴν λίαν χαμηλοφώνως γινομένην μεταξὺ τῶν ἐνεδρευόντων συνομιλίαν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων,» παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των πρὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἴς τε τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφομένους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ Ξενοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

ΓΑΜΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ «ΩΡΑΙΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ»

[Ἀγγλικὴ παράδοσις].

Παράδοσίς τις ἀγγλικὴ λέγει, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1743 νέος τις εὐγενής, μετημφιεσμένος εἰς ναύτην, ἐκέρδησε τὴν καρδίαν ὡραίας χωρικῆς νεανίδος, — τῆς *ὡραίας τοῦ χωρίου* — κατοίκου τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀγγλίας. Ἡ παράδοσις αὕτη δεικνύει τὴν γυναικείαν πίστιν καὶ τὴν ἀφροσύνην τῶν νέων.

Ἀποχωριζόμενοι οἱ νέοι ἔδωκαν ἀλλήλοις τὸν δακτύλιον τοῦ ἀρραβῶνος· καὶ ἐκείνη μὲν ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὴν τιμήν της, ἐκεῖνος δὲ τὴν ἠπάτησεν. Ὁ καιρὸς παρήρχετο καὶ ἡ νέα οὐδὲν πλέον ἤκουε περὶ αὐτοῦ, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἄγνωστός τις τῇ προσέφερεν αὐθαδῶς καὶ προσβλητικῶς χρήματα πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπωλεσθείσης τιμῆς της καὶ πρὸς διατήρησιν ἑαυτῆς καὶ τοῦ τέκνου της.

Μετά τινα χρόνον ἔμαθεν ἡ χωρική, πρὸς μεγίστην αὐτῆς ἔκπληξιν, ὅτι ὁ νέος ἦτο εὐγενής, ὑψηλὴν κατέχων θέσιν ἐν τῷ βασιλικῷ ναυτικῷ καὶ ὅτι συγχρόνως τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἠγκυροβόλει παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς πολίχνης, ἐν ᾗ ἔζη.

Ἡ νεᾶνις ἐπεσκέφθη τὸ πλοῖον, ἐξώρκισε τὸν νέον δι' ὅλων τῶν ἀναμνήσεων τοῦ συνομολογηθέντος ἔρωτός των καὶ τῶν δοθεισῶν ὁρκωμοσιῶν των, νὰ ποδώσῃ αὐτῇ δικαιοσύνην.

Κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνος συνεκινήθη· ἀλλ' ἡ ἐπιμονή της τὸν ἠρέθισεν. Ἐπὶ τέλους οὗτος τὴν μετεχειρίσθη ὀργίλως καὶ ὑπερηφάνως, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι μία χωρικὴ ἐτόλμησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἠδύνατό ποτε νὰ καταστῇ σύζυγος εὐγενοῦς.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ! ἀνέκραξε κλαίουσα ἡ ὡραία νεᾶνις, ἂς ἀλλάξωμε λοιπὸν τὰ δακτυλίδια μας. Δός μου ὀπίσω ἐκεῖνο ποῦ σοῦδωκα· ἤτον τῆς μητρός μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δώσω εἰς ἄλλον παρὰ εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου. Τὰ χρήματά σου, τὰ ὁποῖα οὔτε ἄγγιξα, δὲν ἠμποροῦν νὰ μοῦ δώσουν ὀπίσω τὴν τιμήν μου ἢ νὰ ἰατρεύσουν τὴν πληγωθεῖσαν καρδίαν μου. Θὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ ζήσω καὶ τὸ τέκνον σου.

Ὁ νέος λίαν ταραχθείς, ἐξήγαγε τὸν δακτύλιον καί, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποδώσῃ, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων·

— Ὅταν δυνηθῆς νὰ εὕρῃς τὸ δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωκες, τότε νὰ ἐλπίσῃς καὶ σὺ ὅτι θὰ γείνῃς σύζυγος Ἄγγλου εὐγενοῦς. Σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι τότε θὰ σὲ στεφανωθῶ!

Μετ' ὀδύνης καὶ θλίψεως ἡ ὡραία χωρικὴ ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν της συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρός της.

Καθ' ὁδὸν ὁ γέρων πατήρ της ἠγόρασεν ἰχθῦν πρὸ στιγμῆς ἁλιευθέντα. Ὅτε δὲ ὁ ἰχθὺς παρεσκευάζετο διὰ τὸ δεῖπνον, τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα τῆς ὀδύνης — περίεργον — ὁ δακτύλιος εὑρέθη ἐντὸς τοῦ στομάχου αὐτοῦ! . . .

Ὁ εὐγενὴς νέος, πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, τοσοῦτον ἐξεπλάγη, ὥστ' ἐπίστευσεν ὅτι τοῦτο ἦν ἔργον ἀληθῶς τῆς Θείας Προνοίας, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του, συνοδευθεῖσαν μάλιστα μὲ τὸν δοθέντα λόγον τῆς τιμῆς του.

Ἐνυμφεύθη λοιπὸν τὴν *Ὡραίαν τοῦ Χωρίου*, καὶ ἔζησεν ἐν τῇ ἑνώσει ταύτῃ εὐτυχής, ὡς καὶ ἡ ὡραία χωρική, μετ' αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἀπέθανεν, ἀνήγειρον αὐτῷ οἱ ὁμότιμοί του μνημεῖον, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος, καὶ ἐπὶ τοῦ μνημείου ἐλαξεύθη ἰχθύς, κρατῶν δακτύλιον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ . . .

*

Τοιαύτη εἶνε ἡ παράδοσις τοῦ ἀλλοκότου τούτου διὰ τὰ ἀγγλικὰ ἤθη γάμου, ἥτις διὰ στίχων ἐνδυθεῖσα καὶ μελοποιηθεῖσα, κατέστη κοινότατον ᾆσμα μεταξὺ τῶν πλανήτων ἀοιδῶν τῶν κατοικούντων τὰς δυτικὰς παραλίους χώρας τῆς Ἀγγλίας.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.] Π. Δ. Ἠλ.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3